

CHƯƠNG 33

Vì Nghĩa Mà Tự Quyết

N

inh Hương liếc cặp mắt đẹp như vì sao đêm nhìn Ngộ Nhân hòa thượng ra dấu cho Đường Thế Dân rồi buông trầm giọng:

- Lúc này, giờ này trong cảnh ngộ này không thể nói rõ ra cho đại ca được.

Đường Thế Dân bất giác thở dài. Vậy là chàng phải đợi lần sau nữa mới có thể biết được nhân vật chính thống Đại Hành Quyết là ai.

Theo Đinh Hương thì nàng chỉ là kẻ thừa hành đại diện cho Đại Hành Quyết mà thôi.

Như đoán hiểu thấu tâm trạng của Đường Thế Dân, Đinh Hương cười thâm trong bóng tối:

- Đại ca cứ chờ có ngày sẽ rõ, hiện giờ theo như tiểu muội được biết thì chúng mình hãy còn trong vòng kiểm tỏa của đối phương, hãy lo chuyện đối phó là hơn.

Đường Thế Dân không nói gì nữa. Hai người đứng nhìn Ngộ Nhân hòa thượng hành công.

Một chập nữa.

Ngộ Nhân hòa thượng vận công hoàn mãn mở hai mắt sáng ngời như vì sao ra, rồi đứng dậy.

Lão đại hòa thượng tiến đến đứng gần bên Đường Thế Dân và Đinh Hương.

Đinh Hương lên tiếng trước:

- Đại lão hòa thượng, ân huệ của ngài để lại cho chúng tại hạ xin ghi tạc vào lòng không bao giờ quên được, nhưng đây là chuyện riêng tư không thể lẫn lộn với chuyện nhân vật Đại Hành Quyết được, ngài là người ngoại cuộc tiểu nữ thấy cũng không nên can dự vào.

Ngộ Nhân hòa thượng cười ha hả:

- Nữ thí chủ quả tình quá lạnh lẽo thì thôi, nay dùng những lời kỳ diệu để bịt mồm bản tăng đó phải chăng? Đúng vậy. Như bản tăng đây vốn là người ngoại cuộc cho nên không hề thiên vị bên nào cả, hề muốn là làm không muốn thì thôi.

Song đối với tứ đại Bảo lão bần tăng có mối liên hệ cùng Ngộ Quả hòa thượng, sự đệ của lão bần tăng thì cũng có chút liên quan vậy. Mặc dù thế, bần tăng vẫn nghĩ sự nhân quả tuần hoàn trên thế gian này rất là khiếp sợ nên chuyện gì với mức độ vừa phải là được cho khỏi can phạm đến luật trời. Sát kiếp càng nhiều họa kiếp càng chồng chất chẳng có ích gì. Nữ thí chủ từng bảo rằng mình thay mặt cho Đại Hạnh Quyết, thi hành thiên mạng, vậy thì thí chủ có thể trả lời một câu hỏi của lão bần tăng hay không?

Đinh Hương trầm ngâm xuống:

- Đại lão hòa thượng, chuyện đâm máu quá bi đát tại Phụng Hoàng trang năm xưa, từng bị hung đồ tàn sát đến chẳng còn một người nào sống sót, lại còn thiêu hủy cả toàn bộ trang trại. Đây chính là một cái đại ác trời không dung đất chẳng tha, cứ theo nhà phật thì thiện ác đáo đầu chung hữu báo, nếu trong giới võ lâm mất đi sự công bằng và chính nghĩa, thì há chẳng phải trong thiên hạ từ nay trở thành đại loạn hay sao?

Ngộ Nhân hòa thượng khe khẽ gật đầu:

- Đúng như thí chủ đã nói. Báo ứng nhưng đây là nói về thiên mệnh sẽ trả báo nhỡn tiền, chưa nghe tới có người trả báo.

Đinh Hương cố cãi lại:

- Lời đại lão hòa thượng đã sai rồi. Nếu không ở nơi bàn tay người ra sức thì làm thế nào thực hành được cái quả báo đó.

Ngộ Nhân hòa thượng buông trầm:

- Nữ thí chủ. Cuộc báo thù trả hận nếu do nơi người thì không nên báo thay trời để thi hành thiên mệnh được.

Đinh Hương lạnh lùng vô phương:

- Đại lão hòa thượng, chẳng lẽ ngài không quan tâm tới chuyện làm hiểm độc của tứ đại Bảo hay sao? Nay đối phương đã gây đại ác bằng trời nếu không biết sám hối, ăn năn lại còn càng lúc càng ra tay độc hiểm, nếu không gặp điều may mắn đã có nhiều sinh mạng không còn rồi. Chính Tiền Viên Công tiền bối cũng bị chết trong những bàn tay đâm máu đó. Nợ máu của bọn tứ đại Bảo ngày càng chồng chất chẳng lẽ chúng vẫn bối chịu bó tay chờ chúng thi hành thủ đoạn hay sao? Sự công bằng của võ lâm còn ở chỗ nào?

Ngộ Nhân hòa thượng hỏi:

- Phải chăng Tiền Viên Công là người hộ pháp của Hóa thân giáo?

Đinh Hương gật đầu:

- Đúng như vậy, nhưng Tiền Viên Công đã từ bỏ cái ma giáo này trở lại con đường chính đạo và bị sát hại. Hơn nữa lão tiền bối này có mối liên hệ thật sâu xa cùng nhân vật Đại Hành Quyết.

Đường Thế Dân từ nãy đứng nghe hai người đối đáp thủy chung không chen vào câu chuyện.

Khi nghe tới đây chàng mới chợt hiểu Tiền Viên Công vì liên hệ với Đại Hành Quyết nên mới bị chúng ra tay hiểm độc.

Một lúc, chợt nghe Ngộ Nhân hòa thượng buông trầm:

- Nữ thí chủ, một lời sau cùng, nếu nay tứ đại Bảo chịu ngưng sự lưu huyết thì nữ thí chủ có bằng lòng nhận sự điều đình hay không?

Đinh Hương ngập ngừng rồi đáp:

- Chuyện tới đó sẽ hay, nhưng điều thứ nhất là tất cả những nhân vật từng nhúng tay vào máu Phụng Hoàng trang phải được đáp đền xứng đáng theo hình phạt của nó, song tiểu nữ khuyên đại lão hòa thượng chớ có nhúng tay vào vụ này.

Ngộ Nhân hòa thượng chấp tay:

- Mô phật! Lời đến đây đã dứt lão bản tăng xin cáo từ nhị vị.

Nói xong Ngộ Nhân hòa thượng lắc mình mất dạng đi.

Bây giờ Đường Thế Dân mới mở lời:

- Hiền muội, nay chúng ta phải làm thế nào đây?

Đinh Hương nặng trầm:

- Cứ theo kế hoạch thi hành.

Đường Thế Dân lại hỏi:

- Có phải hiền muội bảo theo cách gây ông đập lưng ông, chúng ta lấy thủ pháp của họ đánh lại họ chẳng?

Chính trong lúc ấy.

Chỉ thấy trên không trung về hướng Phụng Hoàng trang bắn lên ba trái lửa màu xanh sáng ngời.

Khi lên tới không trung ba trái kia nổ tung rồi từ từ rớt xuống những đốm nhỏ lả tả.

Đinh Hương kinh hãi:

- Đây là cách báo hiệu của tứ đại Bảo, xem ra như thế chắc tại nơi Phụng Hoàng trang có chuyện gì xảy ra rồi chứ chẳng không.

Đường đại ca, chúng ta hãy tới xem thế nào.

Đường Thế Dân ứng thanh:

- Vậy thì chúng ta cùng đi..

Hai người song song bắn mình đi.

oOo

Một bụi cây cách nơi sân cỏ Phụng Hoàng trang chừng năm mươi trượng.

Có vô số bóng người phóng đi phóng lại như mắc cửi.

Nếu chú mắt nhìn cho thật rõ thì thấy những người kia đang chạy vòng quanh trên một mảnh đất chu vi chừng tám chín trượng.

Hình như mảnh đất này có một bức tường vô hình ngăn cách nên những kẻ chung quanh không tài nào lọt vào trong được.

Lúc ấy trời trong sáng, nhưng ở nơi chu vi mảnh đất kia thì hơi lu mờ như bị một làn sương che phủ, làm cho cảnh vật cũng mập mờ.

Trông đám sương mù thật mỏng kia, đưa ra từng loạt tiếng quát tháo hò hét chấn động lẫn tiếng vũ khí va chạm nhau rộn người, nhưng lạ thay không thấy kẻ giao tranh.

Những chiếc bóng chạy vòng quanh đó hình như muốn đột nhập vào vùng sương mỏng, nhưng vừa xông tới là đã ré lên rồi tháo ra.

Đường Thế Dân và Đinh Hương khẩn cấp phóng tới sân trường chui ngay vào bụi cây rậm lá.

Bụi cây này cách sân trường chừng tám trượng nên nhìn rất rõ ràng.

Sau khi quét mắt nhìn qua sân trường một lượt Đường Thế Dân kinh ngạc thì thào:

- Bọn cao thủ tứ đại Bảo tới đây làm chuyện gì?

Đinh Hương lặng thầm:

- Muốn cứu người.

- Cứu ai?

- Đại ca có nghe tiếng binh khí giao tranh không. Bọn họ đang có người bị vây trong trận sương mù kia, nhưng họ dù muốn cứu đồng bọn cũng chẳng được.

Đường Thế Dân nhìn vào trận chột nghĩ ra bật thốt:

- Đinh Hương, có phải đây là kỳ trận thất truyền của Thiên Ngoại Tổ Nữ hay không?

- Đúng vậy, chính là Thiên Ngoại Tổ Nữ chẳng sai.

- Người bị nàng bao vây là ai?

- Tiểu muội cũng chưa rõ. Lốp sương mù kỳ trận kia không làm sao nhìn thấu qua được, song chắc phải là một nhân vật võ công cao thâm tột đỉnh chứ không phải tầm thường.

- Vậy thì chúng ta có nên tiếp tay cùng Thiên Ngoại Tổ Nữ hay không?

- Nếu cần Thiên Ngoại Tổ Nữ sẽ bảo cho chúng ta hay.

- Song Thiên Ngoại Tổ Nữ đâu có biết chúng ta đã tới nơi này?

- Tiểu muội đã dùng cách truyền âm bí mật báo tin cho Thiên Ngoại Tổ Nữ rồi.

Tới đây Đường Thế Dân lặng thinh không nói nữa.

Chàng thầm nghĩ Đinh Hương không phải tầm thường như những nhi nữ khác.

Do nhiều điểm hợp lại mà nhận xét thì nàng chính là tay trợ thủ đệ nhất của Đại Hành Quyết.

Thân thủ của Đinh Hương chỉ sợ e không kém gì chàn hiện nay rồi.

Thình lình có tiếng thảm khốc ré lên từ trong trận kỳ đưa tới tai hai người.

Tiếng binh khí va chạm lúc đó cũng vừa im đi.

Có tiếng nói lạnh lùng như băng hà của Thiên Ngoại Tổ Nữ:

- Nay ngươi muốn tự quyết hay chờ ta ra tay?

Không nghe có tiếng đáp của đối phương.

- Công Tôn Long, ngươi hãy mở miệng đi. Muốn tự quyết hay chờ ta ra tay hành sự?

Đường Thế Dân chột nói:

- Người bị vây trong trận kỳ kia chính là Công Tôn Long.

Bọn cao thủ tứ Bảo trước hiện tình muốn xông vào cứu nguy cho Công Tôn Long.

Giọng nói của Công Tôn Long nổi lên:

- Đã có ngày hôm nay thì tại sao lại có lúc ban sơ làm gì?

Thiên Ngoại Tố Nữ nói:

- Ta phải chuộc tội với người.

Công Tôn Long buông trầm:

- Nay chúng ta không còn cách thức nào hòa hợp lại hay sao?

Thiên Ngoại Tố Nữ cười lạnh lẽo như ma mị từ cõi âm hiện về dương thế:

- Đừng hy vọng hảo huyền vô ích. Ta đã lầm một bước tức tiêu diệt cả cuộc đời, nếu không giết được ngươi dù ta có chết cũng không được ngậm cười nơi chín suối.

Công Tôn Long run run:

- Hiền muội... quả thật...

Giọng nói của Thiên Ngoại Tố Nữ sắc tanh mùi máu:

- Ta không còn thời giờ kéo dài thêm nữa, Công Tôn Long nay ngươi đã khép nép mà nhận tội ác năm xưa cho rồi.

Công Tôn Long khiếp sợ:

- Thiên Ngoại Tố Nữ, nếu ngươi giết ta đi thì cũng đừng hòng gì sống sót được đâu.

- Hừ, ta đã chọn con đường tử vong rồi thì đâu còn muốn sống làm gì nữa. Công Tôn Long, mau đền tội ác!

Tiếp đó một tiếng bộp vang lên.

Liên theo đó có tiếng ré thảm khốc xé tan cả bầu trời đêm khiến cho mọi người đều khiếp đảm bay hồn.

Đường Thế Dân kích động:

- Hiền muội, gã Công Tôn Long nay đã chết rồi!

Đinh Hương nghiêng răng:

- Đúng vậy. Hắn đã chết rồi. Chết để đền lại tội ác tà trời năm xưa.

Trong đám quần hùng chợt có một giọng thét chấn động lên:

- Chư vị, nay Bảo Chủ đã chết đi rồi, chúng ta còn do dự gì nữa, hãy dùng chất lôi pháo hủy diệt ả tiện tỳ kia cho rồi.

Ngay lúc Đinh Hương thúc cùi chỏ vào hông Đường Thế Dân một cái:

- Đã đúng lúc rồi. Hãy xông vào trận chiến.

Ánh sáng ngọn lửa bốc cháy bùng lên.

Tiếp theo đó tiếng nổ vang dội cả sân tràng.

Đường Thế Dân tuốt thanh trường kiếm bắn mình tới thét:

- Bọn ngươi tới số rồi!

Thanh truy hồn kiếm vung lên. Mấy tiếng rít thảm khốc. Tiếp đó ánh kiếm lóe tới, là tiếng rú thê thảm theo sau.

Bây giờ trận thế đã giải tỏa.

Màn sương khói mờ tan đi trong gió thoảng.

Đã thấy Thiên Ngoại Tổ Nữ ngồi dưới đất, cách chừng mấy trượng lại có tử thi Công Tôn Long nằm đó.

- Chúng ta hãy qua xem thế nào.

Khi tới gần bên Thiên Ngoại Tổ Nữ, quét mắt nhìn qua, Đường Thế Dân cảm thấy tình trạng khác thường.

Trong lòng cả hai cùng rung động lên.

Đinh Hương run run gọi:

- Đại nương, người bị thương à?

Thiên Ngoại Tổ Nữ gật đầu:

- Ta mạng thương tích rồi!

- Có quan hệ gì đến tính mạng không?

Chợt nghe Thiên Ngoại Tổ Nữ buông tiếng cười dài âm đạm vô phương:

- Không quan hệ gì cả. Vì hiện thời cái gì, bất cứ cái gì cũng đã ảo diệt trong lòng ta rồi.

Chuyện quan trọng vương bận trong lòng ta mấy năm qua nay đã giải quyết xong. Hồi oi, đòi người không thể nào đi sai một bước, trọn đời có sám hối cũng chẳng xong.

Thiên Ngoại Tổ Nữ thở than khôn cùng, hiển nhiên đây là những lời hối hận, tự trách.

Đường Thế Dân chẳng hiểu gì cả, nhưng nghe giọng nói thì biết, tính mạng Thiên Ngoại Tổ Nữ đã nguy lắm rồi.

Khọt!

Một tiếng khô rợn rang lên.

Máu từ trong cuống họng Thiên Ngoại Tổ Nữ trào ra thành giọt bắn xuống đất.

Đinh Hương vịn lấy Thiên Ngoại Tổ Nữ lo âu:

- Đại nương, thế nào?

Thiên Ngoại Tổ Nữ lắc đầu, giọng rất yếu ớt:

- Không có gì quan trọng, nay ta thấy cần... phải đi về cõi đó... ta hối hận, ta ta...

Đinh Hương nghe giọng nấc lên kinh hãi:

- Đại nương, đại nương... không thể...

Đường Thế Dân cũng khiếp đảm:

- Bây giờ làm sao hử hiền muội.

Thiên Ngoại Tổ Nữ u sầu, hỗn hển:

- Đinh Hương, hiền điệt nữ từng có nói với ta vài lần, có chuyện quan trọng muốn nói cho ta nghe, nay tuy chuyện gì trên thế gian này đối với ta coi như ảo điệt nhưng ta cũng muốn nghe hiền điệt nữ vài lời trước khi từ biệt cõi đời này.

Đinh Hương vội kề miệng vào tai Thiên Ngoại Tổ Nữ nói thì thầm những câu gì đó.

Chợt nghe Thiên Ngoại Tổ Nữ à lên:

- Ô, chính hiền điệt nữ đây là...

Rồi không nghe tiếng Thiên Ngoại Tổ Nữ nói thêm gì nữa cả. Chỉ thấy cặp mắt của Thiên Ngoại Tổ Nữ trợn to lên, da mặt co rúm lại rất kỳ dị.

Toàn thân nàng run run lên, hiển nhiên là quá kích động trong giờ phút cuối cùng này.

Lại thấy hai cánh tay yếu ớt của Thiên Ngoại Tố Nữ ôm ghì lấy thân hình kiều diễm của Đinh Hương, cặp mắt vô thần chột ứa rịn hai dòng nước mắt.

Đường Thế Dân đứng ngoài xa, với những lời nói thì thào của Đinh Hương vừa rồi không nghe được một tiếng nào, hơn nữa chàng cũng không muốn nghe chuyện riêng tư của nàng làm gì.

Chàng chỉ ngược nhìn lên cảnh vật trời đêm im lặng.

Hơi thở của Thiên Ngoại Tố Nữ đã mỗi mòn:

- Đây là... sự an ủi... cuối cùng của ta... Ta xin bái tạ... trời đất, Đinh Hương... con...

Chiếc đầu của Thiên Ngoại Tố Nữ gục xuống, trong khi hai tay vẫn còn ôm lấy Đinh Hương, máu đầu chảy trên vai nàng.

Coi lại thì cặp mắt của Thiên Ngoại Tố Nữ trợn tròn vo, nhưng đã thất thần rồi.

Đinh Hương như cảm thấy chuyện đã xong, nên khe khẽ thoát khỏi hai tay của Thiên Ngoại Tố Nữ quay nhìn qua chột ả lên một tiếng kinh hoàng.

Đường Thế Dân nghe tiếng quay mình lại, thì đã thấy Thiên Ngoại Tố Nữ nằm ngay dưới đất.

Trong lòng chàng rúng động lên, tiến nhanh lại gần Đinh Hương cất giọng run run:

- Thiên Ngoại đại nương...

Đinh Hương ứa lệ, ứa sâu đáp:

- Nay Thiên Ngoại đại nương đã trở về chốn cũ rồi, nàng tự đoạn lấy mạch máu mình để tạ tội, chứ không phải vết thương gây cho nàng.

Đường Thế Dân khích động:

- Đinh Hương, tại sao Thiên Ngoại Tố Nữ lại tự đoạn mạch máu quyền sinh như thế?

Đinh Hương trầm lặng giây lâu đáp:

- Chỉ vì nàng muốn tạ tội với một người đã khuất.

- Người đó là ai?

- Phụng Hoàng trang chủ.

Đường Thế Dân kinh ngạc tột bậc:

- Sao? Phụng Hoàng trang chủ à?
- Đúng vậy.
- Phụng Hoàng trang chủ là gì của nàng?
- Vị chính thê trước khi cưới người di của đại ca.
- Vị chính thê?

- Phải. Trước kia hai người từng chung sống với nhau trong ba năm trời nhưng chỉ nàng không có thai nghén chi hết, nên không có con nối dòng, nàng khuyên bảo Phụng Hoàng trang chủ cưới thêm vợ bé, nhưng người nhứt định không nghe theo. Sau đó đột nhiên nàng bỏ nhà ra đi, cố ý lui tới với Công Tôn Bảo Chủ, là kẻ đã có gia thất rồi, với mục đích làm cho Phụng Hoàng trang chủ buồn nên nổi trận lôi đình, viết thư dùng những lời lẽ nặng nề thóa mạ nàng, sau đó mới cưới mẫu thân của Tiểu Tú Tử, vốn là di của đại ca nay đã chết rồi.

Đường Thế Dân nghe qua trong lòng cực kỳ khích động. Sự bí ẩn này đây là lần đầu tiên chàng được nghe từ Đinh Hương.

Giọng chàng hơi run run:

- Rồi về sau thế nào?

Đinh Hương lau nước mắt:

- Lá thư ly dị đó khiến cho Thiên Ngoại Tố Nữ đoạn trường. Nàng sinh ra oán hận Phụng Hoàng trang chủ vô biên, vì nàng cho rằng dựng của đại ca không hiểu rõ dụng tâm của nàng lại thóa mạ nàng quá lời cho nên lộng giả thành chân. Quả nhiên nàng ăn ở với Công Tôn Long thực tình, đó là hành động trả thù song trong thâm tâm nàng vẫn còn yêu thương Phụng Hoàng trang chủ.

Trong thời gian sống chung với Công Tôn Long, nàng đã sơ ý tiết lộ câu chuyện bí mật với hắn, đó là chuyện quyến bí thư về một môn võ học tuyệt thế.

Đường Thế Dân vội hỏi:

- Rồi sao nữa Đinh Hương?

Đinh Hương trầm trầm:

- Công Tôn Long là một người có gia thất, dĩ nhiên cuộc tình tạm bợ đó đâu có thể kéo dài mãi đến trọn đời được, nên sau đấy chẳng bao lâu Thiên Ngoại Tố Nữ bỏ đi. Nhưng nàng

đâu có ngờ câu chuyện tiết lộ quyền kỳ thư kia làm hại cho Phụng Hoàng trang mang lấy họa sát không còn một người sống sót như thế.

Sau khi Thiên Ngoại Tổ Nữ hay tin này trong lòng vô cùng hối hận thề quyết báo thù cho người quá cố, và hôm nay thì nàng đã toại nguyện rồi.

Đường Thế Dân nghe tới đây quá khích cảm cúi đầu làm thỉnh không nói gì nữa cả.

Chàng không ngờ trên thế gian này lại có một cuộc tình éo le khúc chiết đến thế.

Giây lâu chàng hỏi:

- Có phải chính đích thân Thiên Ngoại Tổ Nữ đã nói với hiền muội những điều này chẳng?

Đinh Hương gật đầu:

- Đúng vậy, chính nàng đã nói với tiểu muội câu chuyện đó, và nàng bảo chỉ nói có một mình tiểu muội nghe thôi.

Đường Thế Dân ngạc nhiên:

- lạ thay, tại sao Thiên Ngoại Tổ Nữ lại chỉ nói riêng với hiền muội mà thôi vậy.

- Bởi vì lúc trước tiểu muội từng có hỏi qua nàng chuyện này, nay tiểu muội đã hiểu phần lớn thì nàng không thể nào chẳng nói ra được.

Đột ý niệm thoáng vụt qua óc Đường Thế Dân.

Chợt chàng hỏi nàng:

- Hiền muội, phải chăng Thiên Ngoại Tổ Nữ chính là nhân vật chính thống Đại Hành Quyết.

Đinh Hương lắc đầu:

- Hoàn toàn không phải nàng.

Đường Thế Dân nhớ tới lời hứa của Đinh Hương lại tiếp:

- Hiền muội, vậy thì nhân vật chính thống Đại Hành Quyết chính thực là ai đây?

Đinh Hương hơi gất:

- Đại ca bảo tiểu muội làm thế nào nói với đại ca nghe đây. Đại ca cũng phải nghĩ trong bóng tối chung quanh chúng ta hiện giờ có bao nhiêu lỗ tai đang sẵn sàng nghe câu chuyện bí mật này... hãy chờ lúc khác vậy thôi.

Bất giác Đường Thế Dân thở dài:

- Cũng được.

Đinh Hương nói:

- Hiện giờ chúng ta hãy lo liệu chuyện Thiên Ngoại Tổ Nữ trước, rồi chắc không bao lâu nữa bọn tứ đại Bảo kéo tới đây đông đảo có thể không chừng.

Đường Thế Dân gật gù:

- Đúng vậy. Vậy thì nay ngu huynh có đề nghị này: Chúng ta chôn cất Thiên Ngoại Tổ Nữ xong xuôi và cứ ở đây chờ đợi, sau cái chết của lão Công Tôn Long, chắc chắn chúng sẽ kéo rốc tất cả hảo thủ trong tứ đại Bảo đến. Vậy thì chúng ta giải quyết lần cuối cùng này còn hơn là mãi đi tìm những kẻ thù riêng rẽ.

Đinh Hương trầm lặng:

- Ý kiến rất hay.

Đường Thế Dân phấn khởi:

- Vậy thì hiện giờ hiền muội hãy mang thi thể Thiên Ngoại Tổ Nữ đi nơi khác, một mình ngu huynh ở lại đây dẫn dụ bọn chúng, ngấm ngấm chờ cơ hội ra tay, hiền muội thấy thế nào?

Ngẫm nghĩ một chập Đinh Hương tán đồng:

- Rất hay. Đại ca hãy nhớ cho rõ đây: Trong bọn tứ đại Bảo đại ca hành thủ nên chừa lại tên Vân Minh Hoàng, hẳn cụt một cánh tay, vốn là Đại bảo chủ của Lôi Bảo từ xa mới về, còn tên Giản Bá Tú, Đại bảo chủ Hỏa Bảo, nếu có xuất hiện thì phải giết liền chớ cho chạy thoát. Đại ca nên cẩn trọng cho lắm mới được, và trong khhi hành động phải nhanh chóng, chuyện gì đáng làm là làm ngay đừng để mất cơ hội còn một điều nữa chúng ta phải thay hình đổi dạng tức khắc mới kịp, làm vậy sẽ dễ dàng hành động, đồng thời phát giác kẻ mạo nhận tức thì. Xin đại ca ghi nhớ lấy.

Đường Thế Dân mạnh dạn:

- Ngu huynh xin ghi nhớ chẳng hề sai.

- Hay lắm, tiểu muội đi đây.

Liền đó, Đinh Hương bế xốc cái tử thi của Thiên Ngoại Tổ Nữ phóng mình mất dạng.

Đường Thế Dân nhìn theo sau lưng chiếc bóng diêm kiều của Đinh Hương trong lòng vô cùng cảm khái.

Giây lâu, phương đông đã ứng hồng.

Trời sắp sáng.

Cảnh vật buổi sáng sớm hazy còn lơ mờ vì sương mù đêm khuya còn sót lại.

Thình lình, Đường Thế Dân nhận thấy một đạo võ sĩ khiêng một chiếc kiệu phóng tới sân trường.

Hai bên và trước sau đều có võ sĩ hộ vệ chặt chẽ.

Chiếc kiệu kia dừng lại.

Có một ả thiếu nữ mặc áo trắng đứng gần chiếc kiệu từ xa Đường Thế Dân đã có thể nhận ra đó là Hồng Tiểu Ngọc rồi.

Bình nhật Hồng Tiểu Ngọc vốn thích mặc đồ hồng đỏ, nhưng nay vì tang cha Hồng Bảo Chủ nên nàng vận toàn trắng.

Người trong kiệu kia là ai?

Tại sao Hồng Tiểu Ngọc lại cùng đi với chiếc kiệu và tới nơi này để làm gì?

Đường Thế Dân vận nhãn lực nhìn qua đám võ sĩ thấy toàn là những kẻ tầm thường.

Đây chắc là họ tới để lo mai táng cho những cao thủ đã bị tử thương tại sân trường trong đêm qua.

Hiển nhiên Đại Hành Quyết không muốn giết những tên võ sĩ vô danh và vô can này làm gì.

Khi ấy màn kiệu vén lên.

Một người đàn bà áo đen từ trong kiệu bước ra tuy không nhận rõ mặt mày, nhưng trông qua dáng điệu là một người có địa vị cao sang trong xã hội.

Song người đàn bà kia dáng rất lạ, Đường Thế Dân chưa từng được gặp qua lần nào cả.

Chàng tự nhủ:

- Lạ thay, phụ nhân kia là ai?

Trong khi người đàn bà vẫy tay:

- Bọn người hãy làm việc cho mau.

Mấy mươi tên võ sĩ tay cầm khí giới hô to một tiếng vang, rồi tiến vào sân trường.

Người đàn bà áo đen do Hồng Tiểu Ngọc đỡ, tiến lại chỗ thi thể Công Tôn Long.

Đường Thế Dân chợt thoáng trong đầu óc một ý niệm.

Chàng còn nhớ Hồng Tiểu Ngọc từng cho chàng hay là nàng còn bà mẹ ở Hứa Châu.

Như vậy người đàn bà kia chính là Hồng phu nhân chăng?

Ngờ đâu Hồng phu nhân đến hôm nay cũng lại hiện thân ra ở sân cỏ Phụng Hoàng trang này.

Người đàn bà kia u sầu nói:

- Công Tôn Bảo Chủ chết đi thật là thê thảm, hồi ơi, tự làm thì tự chịu, quả báo nhãn tiền, xưa nay không một ai chạy khỏi luật trời.

Hồng Tiểu Ngọc nói to:

- Thân mẫu, dù sao đối phương cũng không nên tàn sát đến như thế này được.

Hành động quả thật độc hiểm vô phương.

Người đàn bà nói tiếp:

- Nay tứ đại Bảo tuy còn hình thức nhưng kể như tan rã thanh danh cả rồi, hiện giờ chỉ còn nơi sắp đặt cuối cùng của sự bất tử, xem thử có ngưng đi cuộc đại lưu huyết hay không...

- o O o -